

waardig is voor een koningin. We hebben de mooiste bloemen bij elkaar gezocht en geschikt.’

Een beetje verlegen haalde ze het deksel van de doos. Ze hadden hun best gedaan. De bloemen waren prachtig. Een weelde van kleuren en vormen die perfect op elkaar waren afgestemd. Grootvader knikte goedkeurend.

‘Goed gedaan, meisjes. Ik weet zeker dat de koningin de moeite die jullie gedaan hebben om een waardig geschenk voor haar te zoeken, zal herkennen en waarderen. Dat is het ware geschenk. Niet het voorwerp, maar het feit dat iemand de moeite heeft genomen om iets speciaal voor jou uit te kiezen.’

Terry en Fijonna keken elkaar tevreden aan. Grootvader keek hen aan.

‘Er is een klein probleem. De koningin zal niet alleen komen. Ze gaat nergens heen zonder haar lijfwachten. Ik vertrouw de koningin, maar niet haar gevolg. Daarom breng ik straks een fantasma aan in een hoek van de kelderkamer. Ik wil dat jullie je daarachter verstoppen. Op het juiste moment komen jullie naar voren om voorgesteld te worden aan de koningin. Alleen Terry en Fijonna. Vampiers hebben altijd bloeddorst. Fijonna is veilig. Bij wet is geregeld dat vampiers niet van magistas mogen drinken. Maar Terry en Rutger zijn ordinaros en vallen niet onder de wet. Eén ordinaros kan ik nog wel verklaren, maar twee? Bovendien is het beter dat de identiteit van Rutger nog even geheim blijft. Dan blijf jij over, Rune, jij bent in hun ogen een tovenaar. Het is moeilijk te verklaren waarom een tovenaar in het huis van een magista verblijft. Het is dus beter dat jij je ook niet laat zien.’

‘En wat als Malachai het doorvertelt? Hij heeft ons allemaal gezien, behalve Rutger dan.’

‘Als hij gaat praten, wat ik overigens betwijfel, zal dat waarschijnlijk pas zijn als hij terug is in de Antrumgrotten van Lamia. Ik denk niet dat de koningin terug zal komen om navraag naar jullie te doen.’

Op dat moment kwam Hubbel binnen met een gezicht als een oorwurm, terwijl hij binnensmonds mopperde. Hij keek, zonder zijn gewone deemoedigheid, naar grootvader.

‘Mijn heer, ik kan er niet mee instemmen dat u de kelderkamer heeft opgeruimd zonder dat aan mij te vragen. Dat is geen werk voor de heer van den Beukenhorst.’

In elk woord dat hij sprak klonk zijn verontwaardiging door. Grootvader keek hem ernstig aan, ook al zag Rune dat zijn ogen twinkelden.

‘Rustig maar, Hubbel. Ik heb er niets aan gedaan. Rune en Rutger hebben opgeruimd. En alleen maar omdat jij, ook al ben je de beste bediende die iemand zich maar kan wensen, jij ook niet op twee plaatsen tegelijk kan zijn.’

De hobgoblins gezicht lichtte verheugd op bij de lovende woorden van grootvader.

‘Daar heeft mijn heer natuurlijk helemaal gelijk in. Dan zal ik nu maar het diner gaan klaarmaken, mijn heer.’

Hij maakte een kleine buiging, voor hij naar de keuken ging. Grootvader keek hem lachend na. Hij wendde zich tot de anderen.

‘Hubbel is de kwaadste niet, maar je moet weten hoe je hem moet aanpakken. Als het aan hem ligt, zou ik nog geen vinger mogen optillen.’

Na het diner zaten ze ongeduldig te wachten tot de zonsondergang begon. Eerder konden ze de vampierkoningin niet verwachten. Eindelijk begon het te schemeren. Rune riep Mikky naar zich toe. Die had zich tot dan toe vermaakt met het vangen van nachtvlinders op het terras. Met Mikky op zijn schouder volgde hij de rest naar de kelder.

Alles zag er keurig uit. Op de tafel stond een fles wijn te ademen. Zes kristallen wijnglazen stonden er omheen. Grootvader keek goedkeurend rond. Hij liep direct naar een hoek van het vertrek en begon met lucht en geest een scherm op te trekken. Rune keek goed toe. Tenzij je wist waar je naar moest kijken, was het scherm niet zichtbaar. De hoek was nog steeds gewoon zichtbaar. Griot de sprookspreker liep

door naar het scherm, stapte erdoorheen en was verdwenen. Rutger volgde hem en verdween ook zodra hij het scherm was gepasseerd. Daarna stapte Rune door het scherm heen. Hij voelde even wat weerstand, maar daarna stond hij naast de anderen. Fijonna en Terry plaatsten voorzichtig de doos met bloemen in het midden van de tafel. Daarna trokken zij zich ook terug in de hoek, achter de magische wand. Door de open kelderdeur scheen het laatste avondlicht. De vampierkoningin kon ieder moment arriveren. Ze stonden geduldig te wachten tot de kelderingang werd versperd door een donkere gestalte. De gestalte bleef even onbeweeglijk staan voor hij de trap afliep. Het was een vampier die onderzoekend de kelderkamer rondkeek. Zijn blik viel op grootvader die, ter begroeting, even lichtjes zijn hoofd boog. De vampier knikte terug en bleef naast de tafel staan. Hij negeerde Hubbel alsof die niet bestond. Een tweede gestalte daalde trap af. Een vrouwelijke vampier die leek te zweven.

Rune wierp een snelle blik op Terry en Rutger. Zagen zij ook wat hij zag. Aan hun gezichten te zien wel. Terry keek hem aan en grijnsde hem toe. Rutger stond met open mond tot Terry hem aanstootte. Hij keek haar aan en zonder geluid vormde hij de woorden met zijn mond. -Morticia Addams.- Terry en Rune knikten. Fijonna keek verbaasd van Rutger naar de anderen. Zij begreep er duidelijk niets van. Ze haalde haar schouders op. De uitleg moest wachten tot later. Ze waren dan wel niet zichtbaar, maar geluid drong wel door de wand heen.

Rune richtte zijn blik weer op de vampierkoningin. Ze was het inderdaad het evenbeeld van Morticia Addams. Nee, het was natuurlijk andersom. De figuur van Morticia Addams moest zijn gevormd naar de vampierkoningin. Het slanke figuur in de zwarte strakke jurk die over de vloer golfde, het lange, zwarte, sluike haar en het bleke gezicht met de rode lippen. Ze was het, van hoofd tot voeten.

Grootvader maakte een diepe buiging voor haar en gaf de oude groet. Ze maakte een kleine buiging, voor ze ging zitten op de stoel die grootvader haar aanbood. Achter haar kwam

nog een vampier binnen. De twee vampiers fungeerden
blijkbaar als haar lijfwachten, want ze posteerden zich aan
weerszijden van haar stoel en bleven daar onbeweeglijk staan.
Hubbel maakte van de gelegenheid gebruik om de trap op te
rennen. Hij ging Zach en Berthold waarschuwen. Hij was nog
maar net weg of er klonk plotseling het geklapper van
vleugels. Twee zwarte raven vlogen de kelder in. Mikky veerde
op van Rune schouder. Voor hij echter op kon vliegen, greep
Rune hem vast. Mikky wilde verontwaardigd protesteren, maar
Rune legde snel zijn hand over Mikky's snuitje om hem stil te
houden. De twee raven vlogen een snelle ronde door de
kamer, voor ze een plaats vonden op de schouders van de
koningin. Met een trots gebaar wees ze naar ze.

‘Huginn en Muninn, mijn lievelingen. Ze hebben de omgeving
verkend. Alles is veilig.’

Grootvader schonk een glas wijn voor haar in en ook een voor
zichzelf. Daarna ging hij ook zitten. Voor hij iets kon zeggen,
begon de koningin weer te spreken.

‘Ik heb uw bericht ontvangen. U heeft een vampier gevangen.
Een lid van mijn volk. Dat is tegen de wetten van Atlantis.
Geen enkel volk heeft het recht zich met de leden van een
ander volk te bemoeien.’

‘Dat is mij bekend, maar ik heb de vampier niet gevangen. Dat
is gebeurd door een weerwolf. U kunt niet ontkennen dat een
weerwolf het recht heeft om een vampier te vangen, net zoals
een vampier dat recht heeft bij een weerwolf.’

‘Een weerwolf dus. Dat is in lange tijd niet meer gebeurt. Dat
verandert de zaak.’

‘Ik ben alleen maar zijn voorspraak. Hij wil de vampier
overdragen aan de vampiernatie. U zult begrijpen waarom hij
zelf geen contact met u heeft opgenomen.’

‘Mmm, en wat weet u over de gevangen genomen vampier?’

‘Ik weet dat u op zoek naar hem bent. Ik weet dat hij al een
tijdlang niet is gezien. Ik weet dat hij een opstandig figuur is.’

‘Zijn naam. Weet u ook zijn naam?’

‘Zijn naam is Malachai van den Hulsthorst. Hij is één van de
eerstelingen.’

De koningin boog zich naar voren.

‘Malachai, zegt u? Inderdaad, hij is een van de eerstelingen en hij word al enige tijd gezocht. Is hij ondervraagt? Heeft hij iets gezegd?’

‘Hij is ondervraagt, maar hij weigert iets te zeggen. Misschien kunt u hem bevelen om te praten. U bent zijn koningin.’

‘We zullen zien. Waar is hij?’

‘Ik heb mijn bediende opdracht gegeven om de weerwolven te waarschuwen dat zij hem kunnen brengen. Ze kunnen elk moment hier zijn.’

Ze leunde achterover en nam een slokje van haar wijn. Ze knikte waardierend en hief haar glas op. De wijn fonkelde dieprood in het lamplicht.

‘Ik heb wijn pas leren waarderen nadat ik tot vampier was gemaakt. Het is geen vervanger van bloed, maar veroorzaakt dezelfde warmte. Deze wijn is excellent. Maar natuurlijk weet de heer van den Beukenhorst wat goede wijn is.’

‘Ik ben blij dat de wijn u bevalt. Terwijl we wachten, wil ik u graag nog iets anders aanbieden als een blijk van waardering en als dank dat u hierheen gekomen bent.’

Grootvader stond op en pakte de doos. Hij liep om de tafel heen en zette de doos voor haar op de tafel. Voorzichtig tilde hij het deksel op en toonde haar de inhoud.

Ze zoog verbaasd een hap lucht naar binnen. Dat was het, bedacht Rune ineens. Tijdens het hele gesprek had ze geen enkele maal adem gehaald. Dat was natuurlijk ook niet nodig voor haar. Ze was een ondode. Ze had geen lucht nodig om te blijven leven. Terwijl hij naar haar had gekeken, wist hij dat er iets vreemds aan haar was, iets onnatuurlijks. Nu wist hij wat hem onbewust was opgevallen. Haar ademhaling. Terwijl hij dit overdacht, had de vampierkoningin voorzichtig een bloem opgepakt. Voorzichtig streelde ze de tere bloemblaadjes. Verrast keek ze op.

‘Ze zijn dood, maar niet verwelkt. Ze voelen aan alsof ze nog leven. Hoe kan dat?’

‘Er ligt een fantasma over heen. Ze zullen altijd fris en stralend blijven, alsof ze vers geplukt zijn. Iets moois en

kleurrijks om tot in de eeuwigheid van te genieten. Inderdaad. Ze zijn dood, maar zelfs de dood kan hun schoonheid niet direct teniet doen. Dat moment, tussen dood en vergaan, is gevangen en bevroren.'

'Net zoals ik en mijn volk. Dood, maar niet vergaan. Gevangen in het moment, bevroren in de tijd.'

Ze streelde de bloemen in de doos en snoof de lucht op.

Vervolgens sloot ze de doos en keek grootvader aan.

'Een toepasselijk geschenk, heer van de Beukenhorst. Ik aanvaard het met vreugde en dank u vriendelijk.'

'Het geschenk is met vreugde gegeven. Ik dank u voor de aanvaarding van het geschenk. Maar ik moet u zeggen dat het geschenk niet mijn verdienste is.'

Hij gaf een snel knikje naar het scherm waarachter Fijonna en Terry stonden. De beide meisjes stapten naar voren, door het scherm heen. De vampierkoningin keek verbaasd naar de meisjes die nu zichtbaar werden. Er vloog een zweem van een lach over haar gezicht.

'Wie zijn dit?'

'Dit zijn Fijonna, een magista en haar vriendin Terry, een ordinario. Zij hebben het geschenk voor u uitgezocht.'

De beide lijfwachten deden een stap naar voren en ontblootten hun tanden. De koningin hief een hand op.

'Blijf staan. Wij zijn hier op uitnodiging van de heer van den Beukenhorst, niet om te jagen.'

De beide lijfwachten stapten weer achteruit. De koningin keek naar grootvader.

'Een verstandig besluit om ze zolang te verbergen. De geur van hun bloed zou ons hebben afgeleid van de reden waarvoor we hier zijn gekomen.'

Het scherm liet dus wel geluid door, maar niet hun geur. Dat was iets dat hij moest onthouden, bedacht Rune.

De vampierkoningin was ondertussen begonnen met het bedanken van Fijonna en Terry, die wat verlegen naar haar keken.

Grootvader keek op. In de deuropening was de gestalte van Zach in zijn wolfsvorm zichtbaar. Achter hem stond de

vampier. Hij hield zijn hoofd deemoedig gebogen. Zach daalde met enige moeite de trap af. Als wolf was hij duidelijk niet gewend om een trap af te lopen. De vampier volgde hem, maar niet voor hij een duw in zijn rug kreeg van Berthold die, ook in wolfsvorm, achter hem stond. De vampier struikelde naar voren, herstelde zich en volgde Zach de trap af.

De vampierkoningin gaf een wenk naar één van haar lijfwachten. Uit een buidel, die aan een riem om zijn middel hing, haalde hij een voorwerp. Een zwarte kroon met negen punten. Eerbiedig plaatste hij de kroon op het hoofd van de koningin en liet zich met gebogen hoofd op één knie zakken. De lijfwacht aan de andere kant deed hetzelfde.

De twee wolven positioneerden Malachai aan de andere kant van de tafel, zodat hij recht voor de koningin stond. Langzaam tilde hij zijn hoofd op. Onmiddellijk liet ook hij zich op één knie zakken en boog zijn hoofd weer.

Zach de wolf keek snel even naar Berthold, voordat hij weer naar buiten ging. Het duurde maar even voor hij weer terug kwam, maar nu als mens. Rune en de anderen begrepen dat hij zich niet voor het oog van de vampiers had willen veranderen. Tijdens de verandering was hij kwetsbaar en natuurlijk wilde een weerwolf geen zwakte tonen tegenover vijanden. De koningin snoof de lucht op en keek hem verbaasd aan.

‘Het is dus waar. Er is een magista-weerwolf in de wereld. Dat is in eeuwen niet gebeurd. Wie heeft jou tot weerwolf getransformeerd?’

Zach richtte zich op en keek haar vrijmoedig aan.

‘Dat zijn weerwolfzaken. Als u meer wilt weten, zult u contact moeten opnemen met de lupus princeps.’

‘Een arrogante weerwolf. Van welke magistafamilie ben je?’

‘Ook dat is niet uw zaak. Ik ben hier niet om informatie over mijzelf te geven. Het gaat om de vampier Malachai van den Hulsthorst die hier voor u knielt.’

‘Ik begrijp hieruit dat jij verantwoordelijk bent voor zijn gevangenneming. Waarom? Wat is de reden dat je hem gevangen hebt genomen?’